Ч. 82 Четвер 16 (28) цьвітня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Вчерашне засїданє палати послів зазначило ся рідким і незвичайним взагалї в житю парляментарнім фактом; ухвалено іменно 175 голосами против 167 в справі поставленя в стан обжалованя бувшого президента міністрів ґр. Баденїго, передати справу комісиї з 36 членів, котра має розслїдити, чи ґр. Баденї допустив ся нарушеня конституциї і чи задлятого має бути поставлений в стан обжалованя. Хід вчерашного засїданя був слїдуючий:

На початку засїданя пос. Вашатий поставив пильне внесенє в справі урядженя в найв. трибуналї спільних засїдань сенатів для розсуджуваня справ польских і ческих. — Пос. Поммер інтерпелював в справі емеритур і пенсий для урядників приватних. — Пос. Функе інтерпелював в справі послїдних розрухів в Празї. — Пос. Гоффман інтерпелював в справі відносин кабінету ґр. Баденїго до ґазети Reichswehr і питав, чи президент міністрів задумує зарядити слїдство в сїй справі. (Редактор тої ґазети Ґустав Давід вніс позов до суду против скарбу державного о виплату запомоги, яка єму належить ся на основі письменної умови зробленої з правительством за ґр. Баденїго. Заступником правительства був радник міністерияльний Фрайберґ. По димісиї ґр. Баденїго і уступленю Фрайберґа Давід не міг вже дістати запомоги анї від бар. Ґавча анї від ґр. Туна. Він каже, що ґр. Баденї хотів мати в Reichswehr орґан, котрий би заступав інтереси правительства, що заключав з ним умову іменем правительства, отже коли ґр. Баденї уступив, то скарб державний повинен сповнити зобовязаня). — Міністер рільництва бар. Каст відповідав на інтерпеляцию в справі основуваня фахових товариств рільничих і заповів предложенє дотичного закона. — Міністер справедливости, др. Рубер у відповіди на інтерпеляцию пос. Яросевича о купованє голосів в Калуши сконстатував, що заряджено судове слїдство і що прокуратория державна в Станїславові внесла вже відповідну жалобу. — По сїм приступила палата до дальшої дебати над справою обжалованя ґр. Баденїго.

Перший промавляв пос. Цаллїнґер іменем нїмецкої партиї людової і заявив, що єго партия здержить ся від голосованя над сим внесенєм, бо єсть противна відесланю єго до комісиї. Він мотивував свою заяву тим, що обжалованє відносить ся до правительства, котрого вже нема і що всїх сил треба передовсїм ужити до пожиточної роботи. Дальше зазначив Цаллїнґер, що єго партия була як против lex Falkenhayna так і против виконаня сего внесеня. Нинї стоїть на тім самім становищи; мимо того єсть противна обжалованю ґр. Баденїго, бо то не мало би нїякого практичного значіня. До обжалованя міністрів треба двох третин всїх голосів, а такої більшости не буде. Цаллїнґерови безустанно перебивав посол Вольф. Опісля промавляли Бельоглявек і Шайхер та виступали дуже остро против ґр. Баденїго і Угорщини. Коли відтак зачав говорити пос. Крамарж, Нїмцї викликали страшенну бучу. Чеські і польскі посли обступили Крамаржа а Нїмцї збігли ся також і перейшли аж на сторону правицї та викликували: Злочинець! До криміналу з ним! — Вольф крикав: Посїпаха полїцайский! З ґалериї відозвали ся також обиджаючі голоси. Мимо того Крамарж дальше говорив: Відтак промавляли ще пос. Барайтер і Функе а сей послїдний полемізував головно з Крамаржом. Накопець промавляли ще посли Мілезі, Бендель і Бернер а по фактичних спростованях наступило голосованє.

В поіменнім голосованю ухвалено 175 голосами против 167 передати внесенє лївицї в справі обжалованя ґр. Баденїго комісиї з 36 членів. Коли президент палати оповістив сей результат голосованя, приняла єго лївиця грімкими оплесками а з ґалериї повівано хустками. На сїм засїданю не було міністрів панів: дра Кайцля і Єнджейовича відтак Бернрайтера і Давида Абрагамовича, котрий впрочім не бере участи в сїй сесиї; дальше не було хорих послів Сьвіжого і Ґіжовского а з помежи Русинів Мандичевского. За внесенєм голосували: нїмецкі лїберали, нїмецка партия людова, социялїсти, антисеміти, лїберальна більша посїлість, польскі людовцї Вінковский і Кремпа (Бойка не було), рускі радикали, кількох клерикалів тирольских, вільне сполученє нїмецке, шенерерівцї, один Хорват і кількох італїяньских радикалів. Против внесеня голосували: Коло польске, консервативна нїмецка більша посїлість, Молодочехи, рускі посли, кількох Славян полудневих, Стояловский, Цена і Шаєр. — Здержались від голосованя: Румуни з виїмкою Люпула, більша часть нїмецкої католицкої партиї людової, Хорвати і Словінцї, Данєляк, Шпондер і Кубік.

На тім закінчено справу обжалованя ґр. Баденїго а слїдуюче засїданє назначено на нинї.

---

23)

Мамин син.

(Повість з нїмецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

Молодій парі суджених минають днї в найбільшім щастю. Вправдї будило ся часом в Оттонї, коли він був сам, легке чувство непевности і остерїгаючий голос відзивав ся в нїм: „Чи вільно тобі лучити твоє переступне житє з долею того невинного, чистого єства?“ Але власна любов і бажанє щастя та радости підсували єму цїлий ряд причин, котрими він сам себе оправдував. Чиж не можна спокутувати кождої провини на сьвітї? чи не спокутував вже й він по части свого проступку тим, що покинув своє званє і вів примірне та строге житє? Чи ті страшні душевні борби, які єго тілько намучили, не очистили єго душі? Чи єго сперш у цїлком користолюбні чувства для Костунї Ґерінґ не змінили ся аж в послїднім часї в правдиву, глубоку любов? Так, він чув в собі силу і спосібність зробити Костуню щасливою аж тепер, коли відродив ся душевно, тепер, коли провини і похибки єго молодости остали за ним, як недуги, від яких чоловік на все забезпечений, коли їх раз перебуде. Чи не призналась єму Костуня, що она вже від давна чула в своїм серци любов до него і що не може представити собі житя без єго любови? Колиб він від неї відтягнув ся, то чи не зробив би їй такої самої кривди як і собі?

Такими і подібними гадками приспав свою совість, що деколи хотїла піднести голос протесту.

Одної недїлї перед полуднем поїхав Отто з судженою на Руґійску улицю, аби єї запізнати з родичами. Старий Кестер приймив свою синову з чувством глубокої пошани і вітцївскої доброти, і цїлий час єї гостини не міг позбути ся якоїсь несьмілости. Але панї Кестерова попала дуже скоро з синовою в сердечну і невимушену розмову. Ониж обі мали одну спільну точку, в котрій сходили ся їх серця, а то була любов до Оттона. Єго молодість була предметом, що їх обі дуже цїкавив і спонукував одну до безконечного оповіданя а другу до уважного слуханя. Година минула як одна хвилька і коли розставали ся, була панї Кестерова пересьвідчена, що Отто зробив добрий вибір і що Костуня Ґерінґ варта була єго любови.

Чувства, які полишила та гостина у родичів в молодій судженій, виявили ся, коли обоє з Оттоном сходили на долину, в отсих словах:

— Ти, Оттоне, мусїв бути хиба правдивим взірцем доброго сина!

— Скажи радше — боронив ся він — що та, котра з такою любостию хвалить мене, єсть перлою материй.

— То правда — згодила ся Костуня з повним пересьвідченєм — і тому я єї вже тепер сердечно люблю.

З Ґезундбрунненy поїхала пара суджених на Гірничу улицю. Тут випали відвідини цїлком инакше. Розмова лиш з трудом вела ся, а в словах і лицях присутних перебивала ся вимушеність. Панї Єлена була маломовна і заклопотана. Кароль сїв собі на кріслї під вікном і мовчки дивив ся перед себе, немов би не належав до товариства. Був дуже огірчений. Він добре бачив, з яким страхом глядїла Оттонова суджена на него і як она хвильку вагувала ся заки подала єму руку.

Три місяцї пізнїйше ладжено ся в домі радника до весїля. До свояків з обох родин і до многих приятелїв, та знакомих зі сторони Ґерінґів розіслано запросини. Кароль Кестер не міг придавити в собі чувства вдоволеня, коли одержав елєґантну карту з позолоченими берегами, котра містила запросини радника Ґерінґа до участи в весїльнім торжестві єго дочки. В своїм огірченю і роздразненю не уважав він неможливим, що єго умисне поминуть. Як раз длятого той доказ поважаня тим більше єго утїшив і зворушив. Мимо того першою єго гадкою було не іти на весїлє і оправдати як небудь свою неприсутність. Він від часу свого нещастя зробив ся таким несьмілим і так бояв ся людий, що на саму гадку іти в таке численне а до того паньске товариство, єму аж піт виступав на чоло. Але в слїдуючих днях почав розбирати річ з иншої сторо-

Вісти політичні.

Вчерашний результат голосованя в справі обжалованя ґр. Баденїго коментують деякі ґазети тим, що дотеперішну більшість парляментарну треба уважати за розбиту. Чи так дїйстно есть, покаже будучність.

Трибунал державний увзгляднив жалобу послів до Ради державної в справі незаплачених їм диет посольских за три засїданя в падолисті минувшого року, з котрих були виключені наслїдком lex Falkenhayna. Правительство мае заплатити диети і кошти процесу. В мотивах вироку сказано, що кождий посол після закона мае право побирати диети, а право то не скасовано нїяким законом. Річию правительства есть старати ся о то, щоби посли одержували правильно свої диети.

З Вашінґтону доносять, що вчерашної почи відбуло ся у мінїстерстві маринарки засїдане стратеґічної комісиї, на котрім ухвалено вислати безпроволочно т. зв. лїтаючу ескадру, щоби она ловила ішпаньску флёту, наколи би та хотїла підпливати до американьского побереже. Мек Кінлї підписав декрет приказуючий укріпленя міста Ню-Йорку. — Департамент державний вислав ноту до всїх держав з повідомленем о виповідженю війни а репрезентанти Сполучених Держав мають звернути увагу на то, що війна розпочала ся вже від 21 с. м. — До Köln. Ztg. доносять з Вашінґтону, що межи Анґлїею а Сполученими Державами настала умова, котра остаточно мусить довести до союза. В звязи з сею справою есть і уступлене Шермана. — Herold доносить, що на случай такого союза станула би Росия по сторонї Ішпанїї і прийшлоби до российско-ішпаньского союза.

Новинки.

Львів дня 27-го цьвітня 1898.

— **Іменованя.** Ц. к. краева Рада шкільна менувала між иншими на засїданю з дня 16-го цьвітня с. р.: Мих. Чубатого старшим учителем п-кл. школи в Підкамени, Мар. Ковальску учителькою 1-кл. школи в Табини, Стан. Антоневичівну в Конюшкові, Вас. Піцика в Сморжу, Казим. Чехака в Соколові, Никод. Крижановску в Ботютинї, Конст. Товарницку в Болозві горішній, Ів. Ріпецкого управителем 2-кл. школи в Новосїлках, Ант. Дерделевичівну молодшою учителькою при 4-кл. школї в Краківци, Юл. Панецку учителькою 1-кл. школи в Річичанах, Том. Липаньского управителем 2-кл. школи в Личківцях, Едм. Брандштедтера в Камінках малих, Фел. Ґеруцкого в Розтоцї, Ем. Кузьмин в Воронї, Як. Лупа управителем 2-кл. школи в Василеві, Мат. Гельдівну старшою учителькою 4-кл. школи в Кристинополи, Йос. Велька управителем 5-кл. школи мужескої в Жовкви, Фр. Кременецкого управит. 2-кл. шк. в Угринові.

— **В низшій рільничій школї в Ягольници** розпічне ся шкільний рік з днем 1-го липня с. р. Просьби о приняте треба вносити найдальше до 31 мая. Сини селян, що мають власні господарства, будуть мати першеньство перед другими кандидатами і одержать дармо одержане з краевого фонду без нїякого огляду на їх материяльні відносини.

— **Іспит на учительки жіночих робіт ручних** перед іспитовою комісиею в Станиславові розпічне ся дня 31-го мая. Поданя заосмотрені в потрібні сьвідоцтва мають вносити ся до дирекциї учительскої семинариї найдальше до дня 15-го мая с. р.

— **Пригадуємо, що загальні Збори членів Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер"** відбудуть ся дня 4-го н. ст. мая с. р. в великій сали „Народного Дому" о 10-тій годинї перед полуднем, а по полудни о 4-ій годинї загальні Збори членів Товариства взаїмного кредиту „Днїстер". Того самого дня о 7-ій годинї рано відбуде ся в міскій церкві Успенїя Пресьв. Богородицї богослужене на інтенцию Товариства, на котре Дирекция запрошуе своїх членів. — Справоздане за адмінїстраційний рік 1897 вже випечатане і розсилае ся всїм на загальні Збори вибраним повномочникам, а також вишле Дирекция згадане справоздане на жадане кождому з тих членів, котрі — після статуту — суть управнені лично брати участь в тих Зборах.

— **Проґрама торжественного концерту в Стрию,** який відбуде ся в память столїтних роковин відродженя малорускої словесности і XXXVII роковин смерти Тараса Шевченка, в четвер 28-го н. ст. цьвітня, заходом руских товариств стрийских: 1) „Столїте малорускої словесности", відчит Вп. др. Олекс. Колесси, професора рускої лїтератури в львівскім унїверситетї. 2) Лавровский: „Заспівай ми соловію", хор львівского Бояна. 3) а) Лисенко; б) Thomas: „Чи знаеш сей край", ария з I акту опери „Mignon", панї Ф. Лопатиньска, артистка сцени рускої. 4) Артемьев: фантазия з опери „Наталка Полтавка", фортепіян, відограе панна Ольга Каленюківна. 5) Товачовский: Болгарскі піснї народні, хор львівского Бояна. 6) Декламация. 7) а) Фил. Колесса: „Дівчина і рута" і б) Топольницкий: „Три шляхи", хор львівского Бояна. 8) Verdi: ария з опери „Traviata", панї Ф. Лопатиньска. 9) Н. Вахнянин: „Наша доля", тенорове сольо, п. Леонтовича 10) О. Нижанковский: „Нова Січ", хор в супроводї фортепяна, хор львівского Бояна. — Початок точно о годинї $6^1/_2$. Вступ від особи 80 кр. (крісла для пань і старших осіб). По концертї відбуде ся комерс.

— **Огнї.** З Любачева пишуть: Дня 22-го с. м. в ночи з пятницї на суботу около 12-ої години вибух в Любачеві на улици Дахнівскій огонь і знищив два доми мешкальні і кілька будинків господарских. При огни явила ся сторожа пожарна з сикавкою і інфантерия 89-ого полку з своїми приборами огневими, однак акция ратункова була за-для браку води дуже утруднена. Щасте, що вітер потягав у поле, бо инакше могла наступити з причини густого забудованя страшна катастрофа. Будинки були в части обезпечені. На сотрудництві згоріла стайня, а сотрудник о. Полошинович потерпів шкоду на звиж 200 зр. Причина огню незвістна, але імовірно був підложений.

— **Незвичайна смерть.** 63-лїтна старушка, Франциска Ґнефа, вибрала ся оногди нічним поїздом зі Станиславова до Бучача. О годинї 1-ій по півночи висїла з ваґону і пустила ся піхотою до села Звенигорода, віддаленого о 5 або 6 кільометрів. Болото по дощи було дуже велике, небо захмарене. Бідна старушка ішла через село Підзамочок, де всї спали. Запукала до одної хати, щоби еї відвезли, але господар не мав охоти. І пішла так дальше, з кошиком і 6 книжками в руках, аж вкінци знеможена упала на дорозї і лишилась там до рана. Рано найдено еї цїлком заболочену, на колїнах в болотї. Навколо неї було місце заглублене і слїди, що хотїла іти на колїнах і обертала ся на місци. Нещасну подорожну забрали напів неживою до дому мельника, очистили

ни. Коли его не буде на весїлю свого одинокого брата, то чи не впаде то в очи знакомим і своякам? Чи не будуть того толковати в обидний для него спосіб? Він бачив вже глумливі, насьмішливі лиця, чув ті колючки і натяки в розмовах. Він же не міг ходити до кождого з окрема і показувати їм одержані запросини. Чиж не правду говорив его отець? Не викликував він сам людских поговірок, коли уникав стрічи навіть з найблизшими свояками? Не було то его обовязком взглядом себе самого, своеї жени і дитини, аби поборов свою несьмілість і неохоту і взяв участь бодай в такім родиннім торжестві? Наслїдком тої тихої боротьби було то, що він постановив приймити запросини для себе і для Єлени. Він хотїв раз доказати своїм знакомим і своякам, що не мае нїякої причини скривати ся перед ними.

То було того самого дня в полудне, коли до робітнї увійшов цїлком несподївано Отто. Кароль був сам, его челядники пішли обідати. Брат підходив до него якось дивно несьміло. В рухах і чертах его лиця можна було вичитати, що мае до Кароля якусь прикру орудку.

Але Кароль так утїшив ся несподїваними відвідинами брата, що цїлком того не замітив.

— Дякую тобі — сказав поступаючи напротив брата і подаючи ему руку — дякую тобі і твому тестеви за запросини.

— Ти... ти прийдеш? — промовив Отто скоро і якби настрашений видивив ся з напруженем на Кароля.

— Прийду... приймаю запросини з подякою за себе і за Єлену.

Яке лице зробив Отто на ту відповідь, того Кароль не міг бачити, бо брат як раз в тій хвили похилив ся над клїщами, що лежали перед ним на столї.

Так минули дві або три минути серед обопільного мовчаня. Вкінци Отто знов відозвав ся і розглядаючись довкола по робітни, спитав:

— А як іде твій інтерес?

— Не можу нарікати — відповів Кароль.— Могло би бути й гірше. Треба вдоволяти ся тим що я. Очевидно, що о торговельнім раднику вже не гадаю. Але працюю на малі розміри і якось прилично можу вижити з родиною. От і все поки що.

Отто положив руку на рамени брата.

— Як би ти лиш не був такий дивак — промовив силуючись до веселости — то я би тобі поміг. Вже раз жертвував я тобі поміч і коли схочеш можеш мати гроші кождої хвилї.

Кароль лиш махнув рукою і зморщивши брови похитав головою.

— От, дай спокій! — промовив вимиваючо. — Ти знаеш, що я того не хочу. — І щоби звернути розмову на що иншого, додав: — Весїле буде певне гучне?

Дивним способом відповів Отто на то питане легким зітхненем.

— А гучне — сказав відтак, а его лице настроїло ся немов би оповідав о якій сумній пригодї. — Буде дуже богато осіб. Цїла родина зі сторони тестя, по більшій части з поза Берлина. Один полковник, прокуратор, якийсь радник і так дальше. Крім того будуть товариші службові з Берлина. Такої сердечности як на твоїм весїлю певне що не буде. Всьо відбуде ся трохи по паньски. Я знаю, що то для тебе страшна річ і тому не хочу... силувати тебе і як то може неприемно для тебе і ти... прийдеш лише з огляду на мене, то... то...

— То? — повторив Кароль питаючи і подивив ся на брата, що затяв ся, з великим зачудованем.

— То, ну я не хотїв би, аби ти задля мене трудив ся і виставляв себе на неприемности — докінчив Отто, а его очи розглядали ся з заклопотанем по комнатї.

Він знов взяв в руку клїщі, що їх так пильно був обзирав і вліпив в них очи, немов би побачив в них щось незвичайного. Кароль стояв побіч брата; его лице нагле почервонїло а брови стягнули ся.

— Чи то мае значити — спитав різко — що ти не хочеш бачити мене на своїм весїлю?

— Алеж прошу тебе, Кароль — перебив ему Отто скоро — як можеш погадати на щось такого? Я, твій брат, мав би не хотїти?... А хтож менї близший як не ти і родичі?

— Отже твій тесть?

— Або не прислав тобі запросин?

— Очевидно що прислав. Але то лиш про око! Зробив то з огляду на родину. Але імовірно ему було би приемно, як би ти звинив ся і не прийшов?

Кароль подивив ся на брата таким поглядом, як би хотїв читати на днї его души. Але Отто якось не міг відобрати своїх очий від простого знаряду, що его держав в руцї.

— Він лиш гадае — відповів, приглядаючись все ще з усїх боків клїщам — що тобі може булоби прикро стрітити ся з котрим з наших гостий. Там буде на пр. радник судовий Курт...

— Радник Курт?

— Ага, один з радників, що тодї... тодї в твоїм... твоїм...

Він так поволи цїдив слова, немов би приходило ему з величезним трудом вимовити їх. На щасте Кароль увільнив его від тої муки.

— А, розумію — перебив ему скоро — скажи тестеви най буде спокійний, я не прийду.

Отто видав з себе голос, по котрім не можна було пізнати, чи то мало бути зітхнене жалю чи вдоволеня.

— Але жінка прийде? — спитав вічливим голосом.

— Нї!

— Чомуж нї? Еї може взяти з собою мати під свою опіку.

— Нї! — сказав Кароль ще раз різко і

і обмили, але старушка вже не прийшла до себе. За хвилю умерла. Незвичайна відвага, що стара женщина пускала ся в ночи в дорогу; незвичайна й смерть: замерала в болоті, хоч не було ані морозу, ані снігу.

— **Загадочна смерть.** На полях громадских в Старих Бродах подибав оногди паробок Олекса Демчук трупа мужчини середного віку, котрий видко лежав вже від довшого часу, бо тїло зачало розкладати ся. Пізнїйше пересьвідчено ся, що то труп богатого селянина з Гаїв старобрідских Микити Боруцкого, котрий ще перед сьвятами вийшов з дому і не повернув. Хоч на тїлї небіжчика не найдено нїяких знаків, все таки не виключене убийство і тому заряджено слїдство.

— **Жертва скажености.** В лютім с. р. в містї Ловичу в Росиї вкусив комнатний песик 15-лїтну панночку в палець. Зразу на малу ранку нїхто не звертав уваги, аж як довідали ся, що песик був скажений, візвано лїкарскої помочи і дївчину вислали до Варшави до заведеня дра Пальмирского. По двох тижнях пацієнтка вернула домів і почала ходити до школи. Песика тимчасом убито. Нараз перед кількома днями учула панночка страшний біль голови, а на третий день дістала нападів скажености. Страшна хороба відновила ся по 10 тижнях і лїкарска поміч не придала ся до нїчого. Муку панночки, котра була сьвідома своєї хороби, як також родичів, годї описати. Недужу стали опускати сили, поки аж вкінци наслїдком частих нападів скажености не померла.

— **Оріґінальна посилка.** Юлїян Кірхнер, кравець зі Львова, зложив в дирекциї полїциї пакет, а в нїм службові документи єго тїточного брата Кароля Міллера, бувшого експедитора в Богумиловицях, облїґацию державного довгу на 200 зр. і 1090 зр. в банкнотах по 10 зр. і донїс, що накет одержав він з почти яко безвартістну посилку, падану в Ряшеві якоюсь Кірхнеровою, котрої на сьвітї нема. Довідавши ся, що Кароля Міллера придержано минувшої пятницї у Відни за дефравдацию значної грошевої квоти, уважав Кірхнер своїм обовязком предложити ту посилку полїциї. Кароль Міллер забрав з почти в Богумиловицях три листи грошеві на загальну квоту 11.300 зр. Міллера арештовано на зелїзничім двірци у Відни, але він мав при собі вже лиш 9900 зр.

— **О дївчину.** Тома Заторский, сїльский парубок коло Щирця, залюбив ся на смерть в якійсь красавици. В дорогу війшов єму суперник Василь Зуб. Заторский постановив єго спрятати. Взяв собі до помочи трех приятелїв: Йосифа Верету, Андруха Скабару і Михайла Шубу, і в спілцї збив так Зуба, що той бідачиско оглух і став ся неспосібним до працї. Оногди перед львівским судом присяжних ставали всї чотири напастники, обжаловані о злочин тяжкого ушкодженя тїла. Заторского засуджено на 3 лїта, Верету на 16 місяців, двом послїдним дали по пів року.

— **Послїдні „приємности“.** Повішений у Відни убийник Фердинанд Долежаль одержав перед смертию о 10 годинї перед полуднем: 10 папіросів, о 11-ій: росіл, юшку з муки, бутельку вина і 4 цигара, о 12-ій: пів лїтра сметани і пів порциї плящка з яблоками, о 1-ій: 20 папіросів, о 3-ій: 4 цигара, о 4-ій: шинку і бутельку вина, о 5-ій: бутельку вина, о 6-ій: чорну каву, о 8-ій: 15 папіросів султаньских, о 10-ій вечером: гербату, о 12-ій в ночи: чорну каву, о годинї пів до 7 рано (коротко перед смертию): чорну каву. Страв, як показує ся, їв мало, за то вина випорожнив 3 бутельки, а також випалив з найбільшим смаком 48 папіросів і 8 цигар.

— **Померла** Мария з Ганкевичів Голината, жена пароха в Надорожній, товмацкого повіта, скоропостижно, в великий четвер, дня 14 с. м.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 мая с. р. розвязано умову заключену поміж зарядом ц. к. зелїзниць держ. а ц. к. уприв. Банком гіпотечним у Львові в справі достави згаданому банкови осібних поспішно-товарових поїздів для перевозу рогатої худоби з Галичини і Буковини на торг віденьский.

Рівночасно запроваджує ся в цїли скорого перевозу рогатої худоби з Галичини і Буковини до Відня (Ст. Маркс) і Праги на торги понедїлкові — раз в тиждни переходячі поїзди поспішно товарові і то без підвисшеня цїн перевозових. — В днї, в котрих переходять висше згадані поїзди, не буде ся принимати до иньших поїздів рогатої худоби призначеної для Відня або Праги. — До перевозу поспішно-товаровими поїздами призначена худоба рогата має бути безпосередно перед заладованєм, під надзором ветеринарско-полїцийнім, накормлена і напоєна, — в дорозї кормленя не буде. Одноразово буде ся худобу поїти в Осьвенцімі а взглядно в Живци, тілько в разї їзди тревающої понад 24 годин. — Близших пояснень засягнути можна в ц. к. урядах зелїзничих.

— Знесене тарифи для їзд окружних в австро-угорскім руху. Заведена з днем 1 марта 1894 тарифа для їзд окружних в австро-угорскім руху, буде знесена дня 15 цьвітня 1898.

Торг збіжевий.

Львів дня 27-го цьвітня: Пшениця 12·75 до 13·50 зр.; жито 8·— до 9·—; ячмінь броварний 7·50 до 8·—; ячмінь пашний —·— до —·—; овес 8·10 до 8·50; ріпак 11·— до 12·—; горох 8·— до 10·—; вика 6·— до 6·50; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 6.50 до 7·20; гречка 8·— до 8·50; конюшина червона галицка 40·— до 48·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка 16·— до 22·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 6·— до 6·80; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Льондон 27 цьвітня. Урядова ґазета в окремім виданю оголосила строгу і безпартийну неутральність Анґлїї в американьско-іспаньскій вїйнї.

Мадрид 27 цьвітня. Після приватних депеш станув на Кубі коло Ґванабакоа відділ в силї 500 людий по половинї з Американців, по половинї з кубаньских ворохобників під проводом ворохобника Лякрета; против него вирушив відділ іспаньского войска.

Ню-Йорк 27 цьвітня. З Кей-Вест доносять, що там приведено знов один іспаньский корабель транспортовий з 900 вояками.

Ґонґ-конґ 27 цьвітня. З Манїлї наспіла вість, що в тамошних портах закладають міни. Побоюють ся різнї серед Іспанців. Американцї стараються ся поперетинати каблї межи Кубою, Филипинами і Іспанією.

Мадрид 27 цьвітня. Ґен. Блянко доносить з Гаванни, що американьска дивізия з 5 кораблїв підплила під Маріанно. Іспаньска канонїрка „Лїґера“, відогнала нищителїв торпедів, що старали ся підплисти до порту Карденес.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

рішучо. — Нїхто з нас не завстидає нї тебе нї твого тестя.

Отто опустив тепер клїщі на стіл. В єго лици проявило ся прикре чувство.

— І знов так говориш — промовив тремтячим голосом — але-ж о тім нема бесїди. Мій тесть робить то лиш в огляду на тебе.... він гадає, що то було би може тобі самому прикро....

Кароль махнув сильно рукою.

— Добре, добре! Не потребуєш оправдувати ся!

Він відвернув ся, вхопив тяжкий молот і почав сильно бити по куснику цинку, що держав єго в клїщах перед собою на клепалї. Отто стояв дожидаючи на боцї; серед того стукоту молота він не міг прийти до слова. А він був би радо сказав ще кілька слів. Вкінци приступив близько до Кароля і витягнув до него руку. Кароль рад не рад мусів перестати бити молотом. Він лиш дїткнув ся пальцями руки Оттона.

— Будь здоров, Кароль! — сказав Отто. — Не гнївай ся за мою щирість. Коби то лиш від мене зависїло! Ти-ж знаєш, як я тебе люблю і який я тобі вдяч....

Кароль заперечив головою. Він вхопив знов за молот і бив ним ще завзятїйше як перед тим. Аж коли почув, що Отто замкнув за собою двері, перестав. З гнївом кинув молотом до землї і пробурмотів якийсь проклін.

Отто ішов улицею з чувством чоловіка, що потерпів моральну поражку. Встидав ся сам перед собою, називав себе нужденним трусом. Чому не опер ся сильнїйше тестеви? Чому не заявив з гори, що не піде до Кароля з тим порученєм?

XX.

Тїни минувшини затирали ся все більше і більше. Отто так вжив ся в свої нові обовязки мужа і вітця — бо по роцї обдарувала єго жена хорошим і здоровим хлопцем — що не мав з Оттоном з попередних лїт нїчого або дуже мало спільного. Він дивив ся на своє минувше житє, як би оно не було єго а иншого. Чи міг він відповідати за то, що завинив колись легкодушний молодий чоловік?

Чи не було то дїло божевільного, що не був паном своїх душевних сил, що дав пірвати ся хвилевим обманом? Чи він — зрілий мужчина — не відпокутував вже давно за вину легкодушного молодця?

Проч же вкінци зі споминами на той час, котрого він впрочім вже не розумів і до котрого нїяк не міг би вернути! В чистій атмосфері, в якій віддихав стала для него честність в дїлапю, думаню і чутю другою натурою, так що він взагалї не розумів, як могло стати ся то, що тодї стало ся.

З родиною брата він мало сходив ся. Поминувши то, що они належали до двох ріжних суспільних верств, оказував Кароль таку завзятість і неприхильність, що було цїлком неможливо удержувати з ним зносини. Хоч би він сам і терпеливо зносив дивацтва Кароля, то не міг позволити, аби й єго жінка, в нїчім невинна і нїчого не підозріваюча, терпіла від єго безтактности. Впрочім.... можна було брати за зле, що він не хотів виставляти ся на понижаюче чувство, яке все находило на него в товаристві Кароля? Що за користь мав Кароль з того, коли він — Отто — терпів побіч него страшні душевні муки? А єго грошевої помочи Кароль нїколи не хотів приймити. Та й так оказував Кароль при єго або Костуні відвідинах рівнодушність а навіть неприязність, так що не можна було частїйше навідувати ся до него. В такий спосіб привикли обі родини до того, що відвідували себе лише кілька разів до року на які великі родинні торжества.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.